

Birta Aliz díjnyertes szónoklata

Culture is a necessity, not a luxury

What is the one thing that you can't leave at home? I am sure that many of you would like to reach for your pocket and check if you've got it on you . I do not mean your phone although according to a poll in Time magazine, people can't do without it even for a day.

But there is another thing that you can't leave at home. You carry it on you all the time, not in your pocket, but in your head and in your heart. And it is your culture; your knowledge of the world as you know it, your way of life. You feel safe in your own culture, you feel you belong somewhere, and it is a somewhere you are comfortable with. Culture is how you communicate. Culture is who you are. It is your heritage and your treasure in which you feel safe. It is something that you can't live without; a necessity, not a luxury.

But what happens when people from different cultures meet?

If you are not prepared you might find yourself feeling awkward as I did when I asked the Italian waiter for some ketchup at a restaurant. You should have seen his face!

Or do you know how the Hungarians greet their friends? – We give our friends a kiss on the right, then on the left cheek. And do you know how the Polish greet their friends? – They give their friends a kiss on the left, then on the right cheek. I did not know that when I met a Polish boy at a project meeting. So we kissed one another on the lips.

But probably the most confusing experience for me was when I went over to my Chinese classmate's house for dinner and though I didn't like the eel, I forced down even the last bite to be polite and to my shock, I was given a second serving as they wanted to be polite too.

Culture is not a permanent thing. It is not cast in concrete. It does change over time and from place to place.

What does seem permanent about culture is the sad fact that during the history of humanity, the leading reason for war finds its roots in cultural differences.

I live in peace. I go to bed every night without fear. However, there are many violent wars caused by ethnic conflicts even today. Can you give just one good reason for killing someone? Do you really need to be killed for believing something else, having different skin colour or practising a different religion? Do you know how many people have died senselessly in wars? Can you imagine what the countless people in the graveyards dreamt about? They wanted to become inventors, or writers, or teachers. They wanted to get married and raise children, the same dreams we have. But they never fulfilled their dreams, and it wasn't their choice; they were killed.

Today's technological achievements and hyper connectivity via the internet gives us a terrific opportunity to share what we have, to show who we are and to understand, accept and tolerate each other.

We must not interfere in other people's culture; we must not tell others how they should live or how they should feel.

I will never have the same respect that a Brit has for the British Royal family. I will never understand why Arabic women wear hijab so proudly and willingly. Or I will definitely not understand why the name of Oprah comes up in each American movie or song.

And no other nation will feel as I do, when I hear our national anthem or when I see a Rubik's cube in the hands of a child when I am abroad, or when the beauty of Budapest comes into sight on the screen, or when I feel the delicious taste of Gulyash in my mouth.

I do not want any other nation to have my culture, and I do not wish to abandon my culture for the culture of another country.

The world of cultures need not be a melting pot, it needs to be a mosaic, where each culture matters and contributes to the overall fabric of the world, where neither culture is forced to subordinate itself to other cultures. Where there is no right and wrong culture.

I will never be able to leave home without my culture, and neither will you. I am perfectly fine with being different; in fact I want to hang on to the differences of my culture. And you need to do the same for your culture. It's not a choice; it's a fact of life.

Londoni utazásom története

A londoni utazásom története talán 3 évvel ezelőtt kezdődött, amikor az angoltanárom javaslatára elmentünk az első publicspeaking, azaz szónokversenyemre. Mivel jól sikerült, nem volt kérdés, hogy induljak-e a következőn. Eljutottam egészen az Angol Nagykövetségig, ahol 2. helyezett lettem. Épp egy kicsivel csúsztam le a londoni útról, amit nagyon bántam akkor, ma viszont már cseppet sem, hiszen idén újra próbáltam, és eljutottam a londoni versenyre. Így sokkal érettebben, felkészültebben indulhattam az útra.

A versenyre elkísért **angoltanárnőm, Medvéné Kendi Tímea**, aki végig mellettem volt, segített és támogatott a verseny során, amire szükségem is volt, hiszen voltak alkalmak, amikor óriási volt a stresszhelyzet.

Május 11-én indultunk Londonba. Épphogy leszállt a gép, máris siettünk a megnyitó ünnepségre, amely a DartmouthHouse-ban volt, London egyik legelőkelőbb negyedében, ahol szinte mindennap megfordultunk, hiszen az elő- s középdöntőknek is ez a hely adott otthont, és a verseny megelőző foglalkozások többségének is.

Már az első nap nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ez több mint egy verseny. Lehet, hogy közhelyesen hangzik, de egy életre szóló élményt kaptunk azzal, hogy ott lehettünk. 50 ország 50 diákja volt jelen, 50 országos nyertes. Hatalmas élmény volt megismerni ezt a sok nyitott, közvetlen, okos, intelligens, kedves embert. Habár verseny volt, mégis egymást töltöttük fel energiával, biztattuk egymást, és életre szóló barátságok köttettek. Bátran mondom, hogy a világon szinte mindenhol van egy-egy barátom. Szomorú volt a búcsú, de remélem megmarad a kapcsolat.

Az első ismerkedési nap után a második, harmadik napon foglalkozások következtek, s egy színházi előadás, amely hatalmas élmény volt számomra. London belvárosában tekintettük meg a Matilda című musicalt. Negyedik nap délelőtt volt az első megmérettetés. Mindenkinek ugyanaz volt a beszéde témája: A kultúra nem luxus, hanem szükséglet. A beszédek előadása után kérdéseket kaptunk, s arra kellett válaszolni. Fárasztó nap volt, ezért a délutánunkat lazábbra szerveztük, városnézés és bowling volt a program.

Ötödik nap az elődöntő és a döntő volt. Reggel tudtam meg, hogy bejutottam a legjobb 18 versenyző közé, ami újabb kihívást jelentett. Itt már nem egy előre felkészült beszédet adtunk elő, hanem három téma közül választhattunk, és 15 perc alatt kellett megírunk és felkészülnünk a versenyre. Én azt a témát választottam, hogy a szabadság nem több, mint egy illúzió. Boldog vagyok, hiszen saját és mások véleménye szerint is egy nagyon jó beszédet mutattam be, de sajnos a döntőbe, a legjobb 6 közé nem kerültem. A döntőnek a HBSC bank székháza adott otthont. Nagyon élveztem, hiszen nagyszerű beszédeket hallhattunk, s találkozhattam a magyar nagykövetséget képviselő diplomatával, Balogh Györggyel is. Ezután egy záró vacsora következett.

Végig nagyon élveztem a versenyt, remek élmény volt, nagyszerű programokkal. A profi szervezés mellett nagyon jólesett a sok törődés, amit itthonról is kaptam, s amit kinn is kaptunk a

mentorainktól, szervezőktől. Csoportokra osztottak minket, voltak saját mentoraink, akik mindig figyeltek ránk, s próbáltak segíteni ott, ahol csak tudtak, de ezek mellett nagyon szigorúan is vigyáztak ránk. Sok-sok élménnyel gazdagodtam az út során, de a leglenyűgözőbb élmény mégiscsak az volt, hogy mennyi embert megismertem, mennyi új kultúrát, és hálás vagyok a sok jó dologért, amit tanulhattam. Mesés érzés volt részt venni egy ilyen nagy versenyen, hiszen Ausztráliától kezdve Kínán át, az USA-ig mindenhol jöttek versenyzők, s mindenkit egytől egyig a szívembe zártam. Habár néha megterhelő volt, s nehéz, a verseny életem egyik legmeghatározóbb, legjobb élménye volt.

Birta Alíz

11. évfolyamos tanuló

Birta Alíz 8/11.

Országos 1. hely

Londonban elődöntős

Alíz 3 éve folyamatosan készül és szerepel angol nyelvű szónokversenyen. 2013.-ban országos 2. helyen végzett, így éppen lemaradt a nemzetközi döntőbe jutástól. Ebben az évben azonban megállíthatatlan volt. Megnyerte a regionális, majd az országos döntőt is, melyet Budapesten, a Brit Nagykövetségen rendeztek. A győztes jutalma, hogy Magyarországot képviselheti a nemzetközi döntőben, ahol 50 ország egy-egy diákja versenyez. Alíz ott is kimagaslóan szerepelt, hiszen bekerült a legjobb 18 közé.

